

Uit de Pers

„De Nederlandsche Jager”, 10 Juni 1939.

VERBROEDERING VAN BOSCHBOUWERS EN JAGERS.

Vrijdag 2 Juni 1939 is een merkwaardige datum geworden, die zoowel in de annalen der boschbouwers als in die der jagers behoort te worden ingeschreven, daar op den avond van dien bewusten dag de verbroedering van boschbouwers en jagers als het ware is bezegeld.

Daarover verheugen wij ons zeer en met ons ongetwijfeld alle welmeenende jagers in Nederland.

Aan den oproep van het bestuur der Nederlandsche Boschbouwvereniging hadden ook zeer vele jagers gehoor gegeven, zelfs heeft het Z.K.H. Prins Bernhard behaagd ter vergadering te komen, terwijl de besturen der vooraanstaande jachtverenigingen bijna in pleno aanwezig waren te Breda.

Prof. A. te Wechel, voorzitter, heeft in zijn openingsrede na een welkomstwoord er zijn vreugde uitgesproken over de steeds hernieuwde bewijzen van belangstelling van het Koninklijk Huis voor de Nederlandsche Boschbouwvereniging, waarvan H.M. de Koningin de Beschermvrouwe is.

Belangstellende lezers zullen hebben kennis genomen van de praeadvies voor de besprekingen over het vraagstuk of Jacht en Boschbouw samengaan, welke in extenso in dit blad zijn afgedrukt.

Het pro werd verdedigd door den heer Jhr. W. H. de Beaufort, terwijl het contra werd betoogd door Prof. Ir. J. H. Jager Gerlings.

Jhr. W. H. de Beaufort begon zijn inleiding met te betoogen, dat jacht en boschbouw sedert eeuwen zijn samengegaan. De wildernissen, waarvan in oude placaten melding wordt gemaakt, zijn bosschen, die uit liefde voor de jacht in stand zijn gehouden. Eerst in de 19de eeuw zijn Duitsche boschbouwers het bosch uit een commercieel oogpunt gaan betrachten.

Al onze bosschen zijn ontstaan met geen ander doel dan de jacht, waaraan wij derhalve in hoofdzaak te danken hebben, dat zij in stand zijn gehouden.

Naar de huidige opvattingen is het bosch een „levensgemeenschap”, waarin bodem, flora en fauna in sociologischen samenhang hun invloed doen gelden.

De noodzakelijkheid, dat bij den boschbouw een juist begrip van de jacht, dus van het wild aanwezig is, wordt aangetoond; in onzen cultuurstaat zijn de grootere roofdieren, die vroeger regelend optraden, teruggedrongen.

Door de jacht wordt liefde voor het bosch gekweekt, de beoefenaren worden naar geest en lichaam verkwikt en de bedrijvigheid, die in den jachtijd heerscht, komt velen ten goede.

Schoon het evenwicht niet zonder inspanning is te bereiken, door geven en nemen is dat wel mogelijk; alsdan zullen jager en boschbouwer zich verstaan, vooropgesteld, dat voor den boschbouwer, zonder zelf de jacht uit te oefenen, de jachtwetenschap geen gesloten boek is.

Op zeer vlotte wijze heeft de heer De Beaufort zijn standpunt als boschbouwer-jager verdedigd. Van zijn inleiding werd zeer genoten en zij werd warm toegejuicht.

Prof. Jager Gerlings heeft zich meer op wetenschappelijk terrein bewogen. Hij betoogde, dat nog slechts kort in onze cultuurbosschen van tweeërlei houtsoorten; die er niet thuis zijn, gebruik wordt gemaakt, hoogstens sedert anderhalve eeuw. Voorts deed de professor uitkomen, dat de tegenwoordige boschbouwer onder moeilijke omstandigheden leeft, alsmede hoe bezwaarlijk het is op slechten bodem duurzaam bosch te stichten.

Toegegeven werd, dat de boschbouw veel aan de jacht te danken heeft, maar niet ontkend zal kunnen worden, dat het wild op het loofhout, zijn natuurlijke voeding, afkomt en het daardoor den boschbouwer moeilijk wordt gemaakt. Temeer daar hij op een ongunstig milieu is aangewezen, daar het gunstige milieu voor den akkerbouw is bestemd.

Uit dit oogpunt bezien hebben jacht en boschbouw tegenstrijdige belangen. Veel hangt van de doelstelling en de plaatselijke omstandigheden af.

Deze boschbouwer-niet-jager, wat niettemin van meening, dat, indien beide partijen bereid zijn offers te brengen, een combinatie mogelijk is, al te goed wetend, dat in Duitschland jacht en boschbouw wel samengaan.

Van de gelegenheid voor debat werd gebruik gemaakt door mevrouw Van Vloten, de heeren W. Brandsma en Ir. Burdet.

Schoon geen nieuwe gezichtspunten werden ontwikkeld, kwam toch wel de noodzakelijkheid naar voren, dat de boschbouwers over het algemeen meer dan tot dusverre onderlegd moeten zijn in het jachtbedrijf te Wageningen te verkrijgen, dan zou toch zeker de gelegenheid geboden moeten worden, dat toekomstige boschbouwers een cursus over de jacht konden volgen.

Besloot Prof. Jager Gerlings zijn prae-advies met de stelling: „Uit boschbouwkundig oogpunt beschouwd moet dan ook het samengaan van boschbouw en jacht worden verworpen”, na de discussies gehoord te hebben en de gevoelens van de meerderheid der boschbouwers, is toch wel duidelijk naar voren gekomen, dat het zich star plaatsen op een eenzijdig standpunt niet door de meerderheid der boschbouwers wordt ingenomen, doch dat door te geven en te nemen een samengaan zeer goed mogelijk en ook in beider belang wenschelijk is.

En zoo is dan deze bijeenkomst, zooals boven reeds gezegd, een bezegeling geworden eener verbroedering van boschbouwers en jagers.

Dit is zeer verheugend, daar beiden elkaar onophoudelijk ontmoeten en een goede verstandhouding voor beide partijen nuttig en gewenscht is.

Alvorens de vergadering uiteen ging en het dankwoord door den voorzitter werd uitgesproken, greep Baron van Hardenbroek de gelegenheid aan het bestuur der Nederlandsche Boschbouwvereniging namens de jagers hartelijk dank te zeggen voor de uitnoodiging en het de verzekering te geven, dat de gelegenheid de zeer interessante discussie te kunnen volgen, zeer op prijs werd gesteld.

De heer K. J. C. del Court van Krimpen te Teteringen wees nog op de goede harmonie tusschen Staatsboschbeheer en het jachtgezelschap „De Wilde Fazanterie”, dat reeds 90 jaar de bosschen, behoorende onder de houtvesterij Breda, in pacht heeft, zonder dat ooit moeilijkheden of verschillen zijn voorgekomen.

Voorts heeft de houtvester P. M. Tutein Nolthenius aan de hand van lantaarnplaatjes een tiental stellingen toegelicht, daarmee inleidend de voorjaarsexcursie, die daags daarna in de bosschen der houtvesterij Breda gehouden zou worden.

Moustache.

„De Nederlandsche Jager”, 10 Juni 1939.

HET BOSCHBEDRIJF EN DE JACHT ALS DEELEN MENSCHELIJKE GEMEENSCHAP.

„Jacht en boschbedrijf” en „Het samengaan van boschbedrijf en jacht moet uit boschbouwkundig oogpunt worden verworpen”, zijn twee prae-adviezen die de aandacht der jagers inderdaad waard zijn. Het lijkt mij

juist gezien, dat onze hoofdredacteur beide prae-adviezen zonder enig commentaar geplaatst heeft in ons blad. Beide belichten met den „lichtbak" in onze duister schijnende wereld slechts één kant! Er valt ook, als men het bosch wil zien van uit zulke beperkte oogpunten, zeker niets tegen te zeggen. Het is juist, historisch goed en wetenschappelijk gedocumenteerd, dus af.

Maar is er geen derde standpunt? Mag men wel bij zulke boschbeschouwingen van het principe uitgaan, dat de *gemeenschap*, dus mensch, flora en fauna geheel *buiten* de bedrijven moeten staan en er dus absoluut door overheerscht dienen te worden? Hoe zal men met zulk een principe tegenover alle andere bedrijven der gemeenschap komen te staan? Het toelaten van den mensch in het bosch blijkt telkens een bron van groote *bedrijfsschade* te zijn. De talrijke boschbranden tegenwoordig bewijzen dit weer zeer duidelijk. Moet de mensch, om consequent te blijven, er dan ook niet uit geweerd worden of dient men tot een compromis te komen om *alle schade* zoo gering mogelijk te maken en het bosch toch aan zijn *gemeenschapsdoel* te doen beantwoorden? Is er bij een ruimere totaalbelichting niet veel meer waarmede het boschbedrijf boschbouwkundig rekening moet houden? Bestaat er geen natuurschoon meer?

Deze vragen stellen is eigenlijk ze beantwoorden.

Het „beleven" van het bosch is cultureel van even groot menschelijk belang als het bosch als houtbedrijf beschouwd. Aan den eenen kant staan de waarden van een beperkt lucratief boschbouwkundig houtbedrijf, doch aan den anderen kant de eischen, de waarden die de mensch aan het bosch stelt, stellen mag en stellen moet, in het belang van het *geluk van het geheele volk*. Zonder een *wetenschappelijk boschbedrijf* geen blijvend goed bosch, wat het Haagsche Bosch tot schade en schande indertijd heeft bewezen. Dus moet het boschbedrijf een hooger doel nastreven dan louter winstbejag. Die andere waarden zijn o.m. hygiënische, klimatologische (als vochtverzamelaars en longen van ons land), therapeutische, aesthetische (landschapsschoon), waaraan verbonden de artistieke beteekenis. Wat een groot aantal kunstschilders en dichters is door het mooie bosch geïnspireerd! Het bosch moet dus ook machtig schoon zijn, zal het cultureel van beteekenis zijn. En behoort de fauna er dan niet bedrijfskundig bij, als het bedrijf dus ook cultureel gezien moet worden?

De Duitse boschbouwkunde gaat aan des hoogleeraars beschouwingen parallel, zegt hetzelfde tot zeker punt. Het bosch maakte deel uit van de macrofauna, die, nu de groote planteneters en de roofdieren verdwenen zijn, thans aan den mensch vraagt om daarvoor in de plaats te treden teneinde aan die levensgemeenschap van het bosch deel te nemen. Zóó gesteld, hebben bosch en mensch en jacht, hoewel bedrijfskundig in menig opzicht aan elkaar tegengesteld, toch economisch en cultureel één belangengemeenschap. Daar vinden dan ook de roofdieren als vossen en roofvogels nog een bestaansmogelijkheid. Daar ligt het moeilijke, maar om op te lossen schoone probleem der boschbedrijfskunde in ons land.

Aldus komen er vanzelf mogelijkheden naar voren die beantwoorden aan het *beleven van het bosch* door den mensch. Aldus kunnen ook onze kwijnende, doode bosschen weer levend worden, betere opbrengst opleveren, ook voor de jacht, het vreemdelingenbezoek en het hotelwezen. Bosschen uitsluitend voor houtteelt zijn slechts verantwoord in schaars bewoonde uitgestrekte streken in de tropen met haar snellen groei. Tegenover de wildschade staat de economische en sociale beteekenis van de jacht. Die schade is belangrijk in gesloten, leelijke, eenzijdige bosschen, maar niet in de prachtige, gemengde bosschen met weide- en korenvelden of heide afgewisseld, met schitterende doorzichten. Dat zijn de bedrijfsbosschen die wij in Houtland behoeven en willen belevend. Het is precies uitersten in de wereld.

Het uiterste van de individueele instelling zijn wij bezig te boven te komen, maar reeds dreigt alom het uiterste van de gemeenschapsgedachte, uitgroeijende tot totalitaire staten met een voedingsbodem voor dictatoraten met dwang en geestelijke onvrijheid of armoede. Zoo dienen wij ook het gemeenschapsbosch niet te zien. Laten we bedenken, dat wij noch in de

wetenschap, noch in de samenleving *er zijn*, Laten we voorzichtig en veilig gaan en bij de gemeenschapsgedachte van het bosch, noch de dierenwereld, noch den mensch buitensluiten, maar zoeken naar wat samenbindt en hoe men dat bedrijfskundig kan doen. Iets waaraan speciaal Nederland op elk gebied behoefte heeft. Ziedaar het derde standpunt. *Venator.*

UIT DE DAGBLADEN.

Algemeen Handelsblad, 1 Juni 1939.

BEWAPENING BEINVLOEDT OOK HOUTMARKT.

Canadeesche leveringen aan Engeland waarschijnlijk.

(Van onzen Rotterdamschen correspondent.)

De houtimporteurs hebben een opmerkelijke terughouding bespeurd bij den uitvoer van hout uit Rusland voor dit seizoen. Het uitvoer-apparaat maakt veel minder haast dan anders. Zulks wordt mede toegeschreven aan binnenlandsche vraag in Rusland zelf voor bewapeningsdoeleinden, hoewel hieromtrent geen mededeelingen te verkrijgen zijn.

Doet hier de bewapening het aanbod afnemen, in de invoerlanden doet zij de vraag toenemen. Na een terugval worden de prijzen thans vaster.

Toen omstreeks September vele landen een aanvang maakten met uitbreiding der bewapening, liep het vaarseizoen op de houthavens ten einde. Eerst thans kunnen deze leveringen aanvangen en het behoeft niet te worden betwijfeld, dat zij de vraag zullen versterken. Het is niet uitgesloten, dat zulks nieuwe leveringsgebieden zal ontsluiten. Een der grootste afnemers, Engeland, heeft het oog op Canada geslagen. In den regel zijn de verschepingskosten van daar te hoog, waarbij dan nog de lange reizen komen. Deze bezwaren vallen bij hoogere prijzen voor een deel weg en preferentie doet de rest.

Canada heeft, zij het bij uitzondering, in de laatste jaren ook wel hout naar het Europeesche vasteland verscheept.
